DIKTER

W. A:SON GREBST

N. J. GUMPERTS BOKHANDEL GÖTEBORG (I DISTRIBUTION)

GÖTEBORG BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG 1903

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken, som tillhör Harvard Library, har scannats av Google Books. Den anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i oktober 2014 av Bert H.

I.MIN BÄSTA DIKT.

T hjärtat födes min bästa dikt,

A en varm och innerlig känslans bikt om det, jag älskar och aktar bäst, om det, jag önskar och åtrår mest.

Och se, den växer sig sann och god och suger kraft ur mitt röda blod, mitt hjärtas varma och enkla bikt, en känslig, innerligt känslig dikt

7DET ÄR SÅ UNDERLIGT.

rjet är så underligt,

^ att tungan ej kan tala, då hjärtat är fullt, och ögat ej gråta, då sinnet är tyngst.

Det är så underligt, att man har ord och tårar för glädje och sorg ibland, då bägge äro så ringa.UNDRAN.

A/ritt öga biel bländadt af solens sken, *** mitt sinne blef svedt af dess glöd, nu sjunker mot aftonen solen re'n, mitt lif mot en tidig död.

Min sträfvan blef bunden vid jorden fast, min vilja den bräcktes utaf, och ödet syns bädda med sällspord hast min ensamma, tysta graf.

Min tanke blef hindrad att tränga ut, den växte sig skadad och lytt; jag undrar — om sedan, då allt är slut — min tanke uppstår på nytt?ILKANHÄNDA.

T ljufva vemodstimmar,

** när guldröd måne glimmar i midnattsstilla värld, mig drömmens vingar bära så nära, ack, så nära,

Din hvita huivudgärd.

De vida rymder hvälfva sig öfver Dig och skälfva i mjuka vindars sus, och öfver Dina drömmar en skär reflex det strömmar af bleka stjärnors ljus.Kanhända öfver leden, högt i vår längtans Eden, min dröm skall möta Din, och Du i tysta timmar, när guldröd måne glimmar, bli min, lör evigt min.

*4IGENOM KVÄLLENS BLEKA SKUGGOR.

T^u hade blottat Dina axlar

och löst Ditt rika gyllne hår — igenom kvällens bleka skuggor det rann liksom en doft af vår.

Jag hade tydt Ditt sinnes längtan i Dina heta läppars kraft, och uti dina ömma famntag jag hade nyss min himmel haft.

Jag hade trängt med djärfva blickar till djupet af ditt hjärtas grund, jag hade funnit evigheter af sällhet i en kort sekund —I dina ögon stod en härlig, en vemodsrik, kristallklar tär — igenom kvällens bleka skuggor det rann liksom en doft af vår . . .

16VED POPPLARNE.

' | två popplar stodo på stranden, -* och stjärnorna skimrade matt Du räckte mig stilla handen och hviskade tyst: »godnatt!»

Af undrande tankar fången stod, drömmande, länge jag än, och kände, när Du var gången, Du ej skulle komma igen.

Men sakta hviskade vinden om klappande hjärtans lek, och länge kändes på kinden Dina läppars dårande smek.Jill

släckes så snart ej branden tändes i denna natt — popplar stodo vid stranden, stjärnorna skimrade matt. . .ETT MÖTE.

T~\et var endast en gnista, som tändes ^ i ögonens strålande par, men djupt in i själen det kändes, hur glödande het den var.

Det var endast en tanke, som väcktes till lif i en flyktig sekund, som dallrade ljuft — men släcktes för evigt i samma stund.

Det var mer än en glimt al himmel i ögonens strålande par — hon svann uti mängdens vimmel, jag vet icke, hvem hon var . ..

19FRÅGOR.

1V/T in älskade! Säg, behöfva vi präst att signa vårt unga förbund, beseglas det friare icke och bäst af en kyss i en hjärtevek stund?

Min älskade! Säg behöfva vi folk, som gapande stå oss omkring, med blickar, enhvar en skarpslipad dolk, som stinger med afundens sting?

Min älskade! Säg, behöfva vi krans och krona och siden och prakt?

Säg, dölja vi icke oss bäst någonstans med hjärtan, som klappa i takt?

Min älskade! Säg, jag kommer till Dig en vårkväll — vi fira vår fest,

Du sluter Dig innerligt varmt intill mig — ej höfves oss vittnen och präst?

20AFTON.

T^\agtrött ligger jag och tänker på en svunnen solskenstid, kvällens bleka skuggor sänker mildt sig ned med stilla frid, daggens svala balsam stänker klara pärlor öfver mig.

Stjärnor tändas allvarsbleka uppå himlens mörkblå päll, blomdoftsmätta vindar smeka hviskande och vänligt mig — Tankar födas, goda, veka, tankar, älskade, på Dig!

6

21BLOMMORNA BLEKNA.

Det hviskar sft sakta i doftande lind om kärlek, om kärlek, och blommorna skälfva för smekande vind, och kvällens förger rinna röda och glöda

likt vilda rosor, och förblöda.

Det klingar sä fagert i rymden af ord om kärlek, om kärlek, men blombladen blekna och falla till jord och vindens suckar bli så svaga, de klaga

likt svanor, som mot söder draga.

32DU.

T") et är glans i Dina ögon,

glöd uppft din 8ammet8kind, och i Dina lockar leker 8alt8kum8mättad västanvind, det är kraft i Dina tankar, poesi och skärt behag, och Din unga fägring strälar som en majskön solskensdag.

Det är friskhet i Ditt sinne, märg uti Din mjuka kropp, och i Dina ljusa drömmar hägra glada framtidshopp.

I Ditt hjärta vakna känslor, som Du knappast än förstår, och som likna röda rosor, spruckna ut i fager vår.

nDet är hvila i Din närhet, lisa ljuf och sorgers tröst, och en ängel bor därinne i Ditt goda, varma bröst. Liljor och konvaljer spira npp i Dina mjuka spår, och Du bringar endast lycka, lycka med Dig, hvar Du går!

24na

/

KVÄLL OCH MORGON.

tanför Ditt fönster väntar dagtrött jag bland röda blom, på fönstret lätt Du gläntar ett sakta hviskadt: »Kom!»

Men då morgonfärger granna rinna upp ur dimmor grå, tala Dina ögon: »Stanna!» fastän munnen hviskat: »Gå!»

25KÄRLEKSSÅNG.

r\u är som en fela

med strängar al guld, som sjunga och spela i tränande huld en visa om kärlek, en visa om tro, en visa om yra, om vallmoljuf ro.

De dallra och klinga i sprittande takt, de brusa och ringa i 8olfager prakt en visa om kärlek i sommarkväll röd, om doftande rosor, om tindrande glöd.Du är som en lela i midsommarnatt, där strängarna spela, med tårar, med skratt en visa om kärlek, om sagoskär tro, en visa om yra, om vallmoljuf ro.NATT MED DIG.

Tragen flytt för länge sedan, ^ men i väster brann det ännu purpurblått vid himlaranden, och i länga jämna strimmor runno violett och guldgrönt öfver vattnen emot stranden.

Världen låg försänkt i hvila. — Sval och drömtung svepte vinden öfver torftig fiskarkoja, där de trötta dagens trälar sofvo, fria från bekymmer, ifrån medvetandets boja.Blott det stolta gamla fästet höjde vaket emot himlen sina bistra tom och murar, grubblande på gamla minnen, ofred, kamp och vapenbuller, skott och dån af kopparlurar.

Ah! Hvad det var grant att skåda i sitt höga, mörka allvar, väldigt, ensamt, öfvergifvet, vittradt, häijadt utaf tiden, öfverhöljdt af sår och skråmor, blödande och sönderrifvet.

Ah! Hvad det var skönt att dröja i dess skydd och att få blicka drömfylld in i sommarnatten och att se, hur milda stjärnor speglade sig djupt därnere uti hafvets stilla vatten.

29Ah! Hvad det var ljuft att glömma hela världen, endast lyssna uppft myggens symfonier, och att skapa hela riken, hela världar utaf vilda, ungdomsyra fantasier.

Minns Du, hur vi stodo stilla, hand i hand och ordlöst sade, att vi älskade hvarandra?

Minns Du, huru ljuft det kändes att i nattens sagostämning, i dess kyska blomdoft vandra?

Minns Du, huru blygt jag tryckte första gängen mina läppar skyggt och frågande mot Dina? Minns Du, huru Dina ögon uti vek och barnslig vädjan kvinnligt trofast mötte mina?

30Var det icke då, som hade i mitt öga klara stjärnor, klarare än himlens brunnit, och förtalte de Dig icke, att i Dig och i Din kärlek jag mitt lif8m&l hade funnit?

Ljus och mild var sommarnatten, full af tankar, full af kärlek, full af slumrande passioner, ljusare var Du, omfluten utaf myriader stjärnors fagra, sagoskära toner.

Klar och hög var sommarnatten, högre, klarare den flamma dock, som inom mig Du tände, när jag skälfvande, lycksalig första gången Dina varma läppar emot mina kände.

3iNatt, som svunnit uti tiden spärlöst och förutan märken utom i ett tacksamt sinne, helga sommarnatt, var hälsad, när jag åter fram Dig manar med min kärleks morgonminne!

32BLOMMOR RÖDA, BLOMMOR BLÅ.

'Dlommor röda, blommor blå i en vas af silfver stå på ett bord invid min sida, och när trötta blickar glida tanklöst bort, de falla på blommor röda, blommor blå.

Blommor röda, blommor blå — tankar komma, tankar gå!

Tyst! det är en skymningstimma, milda stjämeögon glimma, lifvets varma pulsar slå — blommor röda, blommor blå.

3

33Blommor röda, blommor blå — tysta arm i arm vi gå, trånande med yra sinnen, fulla utaf heta minnen — doftande vid vägen stå blommor röda, blommor blå!

Blommor röda, blommor blå — deras väldoft tjusar — åh! —

tyst vi strida, — bort vi glida------

På ett bord invid min sida i en vas af silfver stå blommor röda, blommor blå . . .

34ACK, SÅ MÅNGEN EN GÅNG.

T^\ å Du slumrade ljuft i kammarens frid» ^ där du drömde så oskyldigt godt, ack, så mången en gång i sommarens tid har utanför sorgsen jag stått.

Och kärlekens kraft inspirerat min själ, så att himmelen öppen jag sett, och innerligt varmt för Din lycka, Ditt väl med skälfvande hjärta jag bedt.

35MOT STJÄRNORNAS LAND.

]NJ u svingar min själ sig mot stjärnornas land **• ^ och små blommorna ringa till bön, och böljorna gunga mot hvitsandig strand af Eden — där hvilan är skön.

Nu domnar mitt blod, efter glödande brand kommer lisande svalka och ro, nu leker min själ uti stjärnornas land, där kärlekens genier bo.

36KÄRA, LÅT OSS SÖKA DÖDEN.

Sommarkvällens skymning rodnar

^ blid och fager,

öfver blåa böljors glitter,

och ett tåg af vilda svanor,

hvitblankt drager

norrut öfver öde klitter.

Kära — se det färgpraktmätta, ändlöst vida

hafvets yra böljkaskader!

Se, hur på dess hvita kammar ystert vida

nakna, leende najader!

37Kära, låt oss vandra sakta hän på stigen

ut till uddens hvita bränning, där det salta skummets pärlstänk väfver Dig en

glittrande och fager klädning.

Kära — räck mig stilla handen! — Ljufva flicka, låt oss bida andlöst, tysta — låt oss vindens salta väldoft girigt dricka,

af dess friska fläktar kyssta.

Kära — där i djupa böljor — slutna samman — åt oss sedan söka döden, må det svala vattnet släcka kärleksflamman, som förente våra öden.

3*Sommarkvällens röda skymning dystert bleknar,

när vi kämpat ut och glömma, kanske, att — för sent — i morgon hjärtat veknar

på de hårda, som fördömma!MIN ÄLSKLINGS SJÄL.

117n gnista tag af solens ljus,

^ ett stänk af källans klara vatten, en fläkt af vindens trolska sus, som hviskar ömt och ljuft i natten.

Af rosens doft en smula tag, af lifvets fullhet och dess gamman, sft har med alla dess behag, min älsklings själ Du fogat samman.

* ‘v

40BLAND ROSOR OCH LILJOR.

T) land rosor och liljor,

^ bland vallmo, syren hvilar Du fager och ung, och på skyar af guld, genom soldränkt rymd svingar min själ sig till Dig.

Bland rosor och liljor, bland vallmo, syren suckar Du djupt efter mig, och i blommornas doft sänker sig min själ rusande ned öfver Dig.

41Bland rosor och liljor,

bland vallmo, syren

uppgår min själ uti Din,

och med trånande glans

i bristande blick

flämtar du halfhögt mitt namn.

Bland rosor och liljor, bland vallmo, syren skimrar det ungdomsyrt, varmt, och i purpurröd kväll med vallmoljuf dröm slumrar Du rodnande in.

43AH! SÅ NÄPET!

TV/T ånen skiner genom rutan, ah, så näpet! — Jag kan hur Du står därinne utan kläder, djupt i negiigé. —

Fick Du blott en aning, kära, om hur älsklig Du Dig ter, skulle Du väl aldrig bära minsta spår af kläder mer.O, HADE JAG EN GULDPOKAL!

/

/^V hade jag en guldpokal ^ med drufsaft i, som ren och sval mig glömska kunde skänka, jag tömde den i botten visst och glömde af så först som sist att på min kärlek tänka.

Men uti drufvans röda saft. där bor Din egen vilda kraft, som aldrig jag kan glömma, och så i vinets trolska must jag tvingas ständigt glöd och lust i djupa klunkar tömma.

44O, hade jag en guldpokal med drufsaft i, som ren och sval mig glömska kunde skänka; dock finnes ingen drufsaft röd, där icke både lif och glöd i klara pärlor blänka.MIN ÄLSKADE DU LÄMNAR MIG.

1VTin älskade Du lämnar mig och krossar våra hjärtan, jag vet ej, hvart den bär, Din stig, — hur skall jag bära smärtan! — Du säger, att Du har mig kär för evigt, fast Du tvungen är att gå Din väg allena!

Mitt lif skall bli en ständig strid mot hjärtats heta längtan, och aldrig skall jag finna frid för evig hopplös trängtan,

Du är min lefnads ve och väl, jag älskar Dig af all min själ, Du enda, goda, rena!

46Hur gladt, hur ljust, hur änglagodt

allt blef, som Du berörde,

var sorgsen jag, då log Du blott

och himlar till mig förde,

på mörk och enslig framtidsstig

skall minnet däraf följa mig

till mina sista dagar.

Min älskade, farväl, farväl, och tack för hela lifvet, för allt, hvad af Din rika själ mig kärleksfullt blef gifvet, med minnet af, hur ljuf Du var, står jag i världen ensam kvar och längtar blott och klagar!

47UNDER BROKIGA PAPPERSLYKTOR.

T T nder brokiga papperslyktor ^ stod hon ensam och log — brusande sensommarvinden genom popplames kronor drog...

Under brokiga papperslyktor lyste det rödt som blod — leendet gällde en annan, då bleknade jag och förstod.

Under brokiga papperslyktor smög jag mig stilla bort — sommarens drömljusa saga var slut, den var fager men kort.Under brokiga papperslyktor stod hon ensam och log — klagande sensommarvinden igenom mitt hjärta drog.OM OCH TILL DIG.

och till Dig har jag strängat min lyra, klingande klar som skimrande guld; nu vill den tolka min flammande yra, tolka min längtan, tolka min trängtan.

Om och till Dig ha min sängs harmonier brusat med vid, med svällande glöd;

Du var mitt lif i min själs fantasier, fulla af längtan, fulla af trängtan.

Om och till Dig mina tankar ha spunnit solfager, blomskär, sommarljuf dröm; dagar och nätter ha kommit och svunnit, Du var min längtan, Du var min trängtan.

50Tiderna växla, blott du är densamma, smekande ljuf som glittrande hopp; pulsame jaga och sinnena flamma, fulla af längtan, fulla af trängtan.DU ÄR SOM ...

[~\u är som en underbar, stolt symfoni, * så älsklig som leende vår, så ljuf som en smekande fin poesi, så öm som en glittrande tår.

Du är som en stråle af himmelens ljus, så frisk som ett klingande skratt,

Din röst är som vårvindens vänliga sus bland bladen i månbelyst natt.

Du är som en ängel så högsint och god, så kysk som en jungfrulig bön, så ren som af marmor en formädel stod, så hvit och så rörande skön.

52Du är som en underbar, stolt symioni i tonrik och glänsande skrud, som stiger i skimrande, skön melodi, till himmelens höjder, till Gud...

53SMYG DIG, ÄLSKLING!

Cmyg Dig, älskling, tätt, ^ tätt intill min sida, låt mig kyssa lätt Dina ögon blida — smyg Dig, älskling, tätt, tätt intill min sida!

Sjung, min älskling, sjung, sjung till ljusan dager om vår lycka ung, ren och ljuf och fager, sjung, min älskling, sjung, sjung till ljusan dager.Dröm, min älskling, dröm, unga, lagra drömmar, där Du blid och öm tro och lycka sömmar, dröm, min älskling, dröm, unga, fagra drömmar!

Smyg Dig, älskling, tätt, tätt intill min sida, låt mig kyssa lätt Dina ögon blida, smyg Dig, älskling, tätt, tätt intill min sida!III.VÅRSÅNG.

T^\et knoppas på buskar och häckar, det rasslar i älfvar och bäckar, och skummande bryter sig sjön, det sväller och grönskar i hagen, och leende solig står dagen. Gudomliga vår, Du är skön!

Det spirar ur tusen atomer, det doftar af ljufva aromer, det vaknar i klyftor och snår, det brusar, det dånar och sjuder, en tändande hälsningssång ljuder: Välkommen, Du klingande vår!

59Det flammar i tränande sinnen, där vakna de ljufvaste minnen med fläktar frän aftonljum bris, det gnistrar pä fält och pä gärden och lofsjunges öfver all världen förtrollande vår, till Ditt pris.

60JAKT.

/jfver stenar, träd och stockar ^ uniformer, röda rockar jaga gladt med tallyho!

Hundar gläfsa, piskor smälla, Hästar gnägga, jakthorn skrälla!

Tallyho, he tallyho!

Tapto, andfådd fåle hvilar, genom träden solen silar.

Tallyho, he tallyho!

Upp i sadeln, friskt på spåret! Där är räfven bortom snåret! Tallyho, he tallyho!

61Utåt heden genom porsen! Hej, en simtur öfver forsen!

Tallyho, he tallyho!

Klara vattenpärlor stänka, stigbyglar och sporrar blänka. Tallyho, he tallyho!

Blå är himlen, sval är vinden, än ett språng där öfver grinden!

Halali, he halali!

Räfven tagen! Hundar skälla, betsel rassla, jakthorn skrälla! Halali, he halali!

62NAKNA FLICKOR.

(jfver gröna gräs och stickor ^ sprungo tvenne nakna flickor under glada rop och skratt, lekande ett yrt tafatt — pärletänder, hvita länder,

guldrödt hår och brunstekt nacke utför backe, uppför backe, tills de bägge hand i hand nådde fram till saltsjöstrand.

Saltsjöns bölja klara hade då jag velat vara för att smeka ömt och leka

gladt med dessa unga, veka, undersköna mänskobarn;men i stället fick jag sitta hukad bak en sten och titta på hur gladt de plaskade först med sina nakna fötter, hoppande och doppande, och se’n traskade öfver stenar, gräs och rötter, satte blommor i håret och försvunno bakom snåret med dess buskar, träd och stickor, mina bägge nakna flickor.

64VÅRNATT.

TV/T idnattstimma —

^ tystnad rår på blomsteräng, grågul dimma

smyger genom snår och kläng,

bladen prassla

tyst och rassla

uti björkens mjuka häng.

Stj ämlj usskimmer

bryter genom dimman fram,

gyllenglimmer

silar genom gren och stam, vinden susar doft och brusar öfver bergens svarta kam.

5

65Midnattshvila

öfver drömsankt landskap står, timmar ila

bort och lämna inga spår, nattens väsen uti gräsen

sjunga ljuft om vår, om vår.

66DRÖMMENS UNDER.

T^\et är så skönt, när drömmens under glida förbi ens syn med aldrig anad fröjd, det är så skönt att upp till rymder vida bland ljusets skaror tro sig vara höjd!

Det är så skönt, så underskönt att drömma, och glömma

att drömmens under äro fantasi!

Det är så skönt för friska vindar segla mot tankens högsta ouppnådda land, där vemodsbleka stjärnor matt sig spegla i vågens djup vid löfomkransad strand! Det är så skönt att hoppets båge spänna och känna

sitt hjärta vidgas och sin själ bli fri!

67Det är så skönt att sina ögon sluta, när hvilan blir ens trötta kropp beskärd, det känns så ljuft att vandra och att njuta i drömmens underfulla sagovärld!

Det är så skönt att frid och ro där vinna och finna

det bästa utaf sång och poesi.

Det är så skönt, så underskönt att dåras af drömmens silfverklara strängaspel, det är så skönt, när Ögat stilla tåras af lycka, drömmens lycka hög och ren!

Det är så skönt, så underskönt att drömma och glömma,

att drömmens under äro fantasi.

68SMEKT AF MÅNENS SILFVERSTRÅLAR.

O inekt af månens silfverstrålar ^ slumrar, klädd i vårlig skrud, jorden som en ung och älsklig, kysk och obefläckad brud; nattens vindar mystiskt sjunga sånger, glödande och unga — jorden slumrar som en älsklig, kysk och obefläckad brud!

Fjäderlätta skyar glida öfver blå, oändlig päll, och från blyga vildmarksblomster stiger väldoft ren och säll — göken gal, och bäcken rasslar ljuft melodiskt — löfvet prasslar — ifrån ljufva vildmarksblomster stiger väldoft ren och säll.

69Nattens underbara fägring stämmer tanken ren och blid, milda drömmar komma sakta öfver mig med stilla frid; månens strålar skimra bleka och till ro mitt sinne smeka, milda drömmar komma sakta öfver mig med stilla frid.

Det är ren och helig stämning efter dagens heta brand öfver jorden, där jag drömmer, drömmer mig till himlens land; endast nattens vindar sjunga sånger glödande och unga — det är ro och helig stämning öfver jordens vida land.

70VÅRSTÄMNING.

T^\et doftar af ung vår,

och hela naturen vaknar ur vinterslummem.

Blygt spira sippor och gräs

upp ur den ångande myllan,

och bäckarna,

som lossat sina fjättrar,

dansa sjungande

ned utför bergens fuktiga hällar.

Nu komma väna sångfåglar

åter från solvarma söderns länder,

och gladt drillande

svinga de sig öfver fält och gärden,

bringande älskligt bud

om solsken och vår,

lycka och kärlek,

om allt, hvad vi drömt fagrast

och trånat efter i dimmiga vinterdagar.

7iOch himmelen ljusnar

till det ljusaste blå,

ljumma vindar svepa

genom skogames späda bladverk

och väcka de sofvande jättarna,

knotiga ekar och silfverglänsande popplar

med sin klingande sång

om vår, vår.

Det tyckes mig,

som om ett ljuft, guldhårigt väsen med stora, forskande blå ögon

blickade in i mitt innersta

och mildt smekande

med lätta fingrar

vidrörde mitt hjärtas strängar

och framtrollade längese'n förgätna,

lifsklara, mäktiga melodier,

sjudande af lycka och kraft,

och som om

pannans dystra rynkor slätades ut och min själs oro stillades vid dessa toner,

som om hela min varelse genomträngdes utaf denna enda spännande längtan efter vår, vår ...

Och nu — då jag blickar ut i kvällen, som skärgrå skymmer därutanför min ruta,

då fäller jag en varm tår

73öfver min förlorade ungdom,

öfver mina brustna illusioner,

öfver mina svikna drömmar

och knäpper sakta mina händer

i stum hön

till ett anadt okändt,

som rår öfver oss alla,

att våren må skänka mig åter

min ungdom,

mina illusioner,

mina drömmar...KLAR HIMMEL.

T^te nattsvala vindame smeka

min själ med sitt vårfriska sus, de irrande skuggorna leka med stjärnornas tindrande ljus.

De daggstänkta blommorna sprida en underbart rusande dolt, de frigjorda tankarna glida mot skimrande klarblåa loft.

Då är, som om vida sig spände en bro öfver världar och tid, då är, som om redan jag kände en försmak af himlarnas frid ...

74SAKTA KNÄPPER JAG PÅ LUTAN.

O akta knäpper jag på lutan — ^ tusen stjärnor stå i brand — blickar genom fönsterrutan öfver vida aftonland, rimfrost blänker hvit på ängen, — Kling och klang, rör silfversträngen! —

Tusen stjärnor stå i brand!

Kvällens kyska skönhet skänker vemod melodiens gång — Älskade på dig jag tänker, väntans tid är lång, så lång! Lifvet tomt är dig förutan,

— Kling och klang, nu snyftar lutan! —

Väntans tid är lång, så lång!

75Uti frusna vatten glimmar månen kall och silfverklar, lutans sång i aftontimmar dallrar, sökande ett svar.

Se! — det skymtar hvitt på ängen — Kling och klang! —

Hör silfversträngen dallrar, sökande ett svar...

76MIDSOMMARNATT.

I_J ej, nu går dansen i midsommarnatt,

^ muntert på ängen bland blommor i kratt! Pojkar, med hjärtan, som glöda, flickor med kinder så röda, ögon, som stråla af ungdom och vår, panna, som kransas af gyllene hår, klingande utrop af glädje och skratt!

Hej, nu går dansen i midsommarnatt!

»Speleman, ställ Dig däruppe på stolen, stampa med foten och gnid på fiolen!» »Kom, lilla Lotta, kom, tag mig om halsen, sväng Dina fötter i takt uti valsen!» —

Se, lilla Lotta med retande löje hänger sig friskt åt sitt sprudlande nöje!

77Hell Er, I unga, som glamma och dansa, hell Er, I glödande rosor, som kransa majstång i drömmande midsommarnatt! Hej! lör de kyssar, som flickorna skänka, hej! för de tindrande blickar, som blänka innerligt varma och tändande gladt!

Ah! för de svällande läppar, som mötas, ah! för de trånande ögon, som blötas, ah! för den stormande kärlekens tid! Suckar, som stiga mot stjämklara höjder, hell Er, I ekon af människans fröjder, födda i säll och berusande strid.

Morgon har stigit ur skimrande vågor, skymningsnatt drunknat i strålande ljus, flickor med kinden i flammande lågor lyssna med vemod till vindames sus; minnen ha flyktat, och drömmar ha grusats, lifvet har kommit med brusande kraft, och i dess famntag ha sinnena tjusats, tjusats med strömmar af sjudande saft.

78Sen I den väldiga, strålande dagen, rodnande flickor irån midsommarnatt? Vaknen ur drömmarna, sucken och klagen, glödande sinnen, bland blommor i kratt! Tron ej på natten, som flugit sin kosa, flugit med drömmar om skär poesi,

Lifvet har kommit, och lifvet är prosa, prosa med osminkad sanning uti!

79JAKTMORGONTANKAR.

/^\fver daggdruckna land

^ ^ går med bössan i hand

jag, då morgonen rodnande ångar

öfver ljungvuxen brant,

utmed dikenas kant,

öfver bäckames sviktande spångar.

Se, på tufvor och mull ligger högar af gull

— det är blad — och af silfver och koppar,

det är skimrande glans

öfver kullames krans,

öfver skogsresars brokiga toppar.

80Se, iradgande skön
»och etterargt grön
går sjön öfver stormrörda fjärden;
i böljande gång
med brusande sång,
:8om klingande uppfyller världen.
Hvad smått är och trångt,
-det flyktar dit, långt
bak viddernas blånande höjder,
och hjärtat fylls opp
af lifslust och hopp
*om kommande soldagarsfröjder.
Än bor kraft i min arm,
än finns saft i min barm,
än slår hjärtat i ungdomlig tjusning.
Jag är sorglös och ung,
vill bli väldig en kung
öfver framtidens soliga ljusning.Än leker det gladt
af ungdom och skratt
på sinnenas glittrande strängar;
än är jag ej träl,
som säljer sin själ
till lismande köpmän för pängar.
Ja, än diktar jag fritt, tills att alltet syns mitt i fagra och dårande drömmar, och i ljus poesi jag i själsharmoni
kör mot himlen med gyllene tömmar.
Jag är sorglös och ung,
vill bli väldig en kung
öfver glädjens och skönhetens tjusning
och med bössan i hand
öfver daggdruckna land
går jag framåt mot höstdagens ljusning
82HÖST VID HAFVET.

\Tinden sveper med tissel och tassel * brusande fram genom rödgula ekar, bladen yra med hviskande prassel, fladdrande rundt i hvirflande lekar; hafvet häfver och sänker sitt bröst, sjunger och sjunger om höst, om höst.

Solen sjunker i purprade strimmor, ärgiga gröna och blodiga röda, kvällen kommer med blytunga dimmor, ögonen täras — sinnena blöda, hafvet häfver och sänker sitt bröst, sjunger och sjunger om höst, om höst.

»3NÄR ENSAM JAG I KVÄLLEN VANKAR.

är ensam jag i kvällen vankar, x ^ dft komma underliga tankar,

Jag lyss till skogens sus i vinden, som ljum och kvällsmatt smeker kinden jag ler mot tusen stjärnor smä, som blossa fagert i det blå.

Dä domnar hjärtats heta lystnad till ro i kvällens helga tystnad, och mina tankar flyta samman — som eldens gnistor uti flamman — till längtan vek och innerlig att finna lifvets sannings stig.

84Högt ofvan vid sig himlen hvälfver, och vintergatan hvitblå skäliver af stjärnors ljus — hör skogen andas, och aetherus tusen röster blandas tillsammans till ett klockrent ljud:

»All liivets sannings stig — sök Gud!»

85VID STRANDEN.

T böljans skvalp emot strand det var, ^ som hörde jag hviskas Ditt namn, och mftnen i dröm genom rymden bar mig bort till Din mjuka famn; frän httggames kronor mot rymden slog en brusande dolt af vår, och glänsande fagert hafvet log söm en underbar glädjetår.

86TVÅ ÖGON.

1SJ u ialla löfven, och stormen häxjar ** ^ den stolta skogen med brak och brus, tm sjunker solen, och grannt den färgar «den dystra pällen cinoberljus.

Nu skifta skuggor och rutan glöder, och flöjeln gnisslar — nu är det höst! — och svanor draga mot solvarm söder och klaga, klaga med brusten röst.

'Och det är vemod i mina sinnen, och tårar skymma i ögonvrån,

«de komma åter, en här af minnen från flydda dagar — långt fjärran från: två mörka ögon och ljusa kvällar, och sommarstämning och älskogslek, och blåa dagrar på gråstenshällar och böljeglitter och stjärnljussmek.

871111111

Nu falla löfven, de gula, röda,

stormen häijar med brak och brus,, slitna skyar i väster blöda, pällen skiftar cinoberljus — varma tankar jag ensam sitter hänger helt mig At minnets lek: mörka ögon och böljeglitter ljusa kvällar och älskogssmek...

88OM HÖSTEN.

0I issla, tassla,

**“ rissla, rassla! Skogen brusar, löfvet susar.

I, som kämpen, I, som sträfven, hösten kommer, bäfven, bäfvenl Döden när Er alla! — »Allat hörs ur skogen eko skalla.

Höstgrå Himmel synes mulna, bladen vissna bort och gulna. Rissla, rassla, tissla, tassla!

Munter källa böljar svälla,

mäktigt växer den, sig grenar, svämmar öfver berg och stenar,jord och gräs, som klippan höljer, hejdlöst, våldsamt, bort hon sköljer, rusar, brusar

ned emot det vida hafvet. — * Vågen, som mot stranden piskar, ryter högt och sakta hviskar:

I, som kämpen, I, som sträfven, hösten kommer, bäfven, bäfvenl Döden når Er alla; — »Alla» hörs ur djupet eko skalla.

Tissla, tassla, rissla, rassla!

Regnet stänker, höstnatt sänker

tung och grå sig öfver jorden,

Isig.

disig

luft drar ned från höga norden: molnen ila utan hvila,

stormens vilda furier jaga, skälla, gnälla, skrälla, smälla

vildt i rymden, tjuta, klaga:/

I, som kämpen, 1, som sträfven, hösten kommer, bäfven, bäfven! Döden når Er alla! — »Alla* hörs ur rymden eko skalla.

Rissla, rassla, tissla, tassla!

Jorden skfllfver, himlen hväliver

mörk sig öfver land och vatten. Hör! Det mullrar doft och bullrar hemskt och hotande i natten:

I, som kämpen, I, som sträfven, hösten kommer, bäfven, bäfven! Döden når Er alla! — »Alla» hörs ur natten eko skalla.

9iIV.RIVIERAKVÄLL.

»ATackra lilla blomsterflicka,

’ vill med mig ett glas Du dricka, fukta Dina läppar ljufva med den sköna söderns drufva i tavemen strax därborta för att aftonen förkorta?»

»Trasig kjolen — koftan sliten! — Nå än sedan, stackars liten!

Har Du ej en snöhvit panna, kinder skära, flätor granna, läppar, som koraller röda, ögon två, som blixtra, glöda? Trasig kjolen — koftan sliten!

Nå än sedan, stackars liten?»

9S»Hität! Hität! Jag vill dricka al Ert bttsta med min flicka!»

I bersån där pä terassen, just där vägen sköljer vassen, där blir ljuft att smekas, drömma, drömma underskönt och glömma allt, att endast hviska sakta om hvad bägge eftertrakta: Kärlek, kyssar, kyssar, kärlek —

»Hität! Hität! Jag vill dricka al Ert bästa med min flicka!»

»Hör, hur hafvet slär mot stranden! Se de höga stjämelanden, fagert skiftande och ljusa!

Hör! Orangeträden susa!

Lät den ädla drufvan flöda öfver Dina läppar röda — flicka, njut Ditt lif för stunden, fri och glad, af intet bunden!

Se, hur stolta palmer vifta, se, hur kvällens toner skifta!

Hör den veka serenaden fjärran ifrän villastaden — låt oss klinga, låt oss dricka,

Du min vackra blomsterflicka!»

¥>Genom piniers röda grenar silar öfver marmorstenar vemodsmättadt süfverljus, skälfvande och blek är kvällen, blixtrande och hög är pällen, mjukt är sunnanvindens sus!

»Trasig kjolen — koftan sliten! — Nå än sedan, stackars liten? — Kan ej sötma ljuf Du skänka, har ej ögon Du, som blänka?

Kan ej Dina kinder smycka rosigt sken af kärlekslycka?

Kan mitt sinne ej Du fånga, stark som helga kryddors ånga? Trasig kjolen — koftan sliten! — Nå än sedan, stackars liten?

Dina heta kinder blossa,

Dina vilda pulsar jaga, barmen skakas som i frossa,

Dina kyssar bli så svaga!

Vackra lilla blomsterflicka, låt oss ädel drufsaft dricka, det är ljuft att drömma, drömma, ljufvast dock att glömma, glömma!

¿7

97JUNKER STOLT.

T^\et var junker Stolt, med tindrande blick ^ och böljande lockar al guld, som hälsade jungfrun med manhaftig nick, där fager och blyg hon i solskenet gick, en bild utaf strålande huld.

Det var junker Stolt med sammetsbarett och vajande plymer därpå, han talade höfviskt på riddaresätt till jungfrun, som rodnade tjusande lätt och sänkte de ögonen blå.Det var junker Stolt af riddaresläkt, den främsta i nordiska land, han räckte till jungfrun, som tvekade täckt, med manliga later och retande käckt som hälshii)g sin solbrända hand.

Det var junker Stolt, som eldig och varm stal kyssen frän läppames par, som tryckte sig fast emot jungfrulig barm, och sprudlande glädtig med muskelstark arm skön jungfrun till skogsdungen bar.

Det var junker Stol| under blomhvit lind, som vann uti stormande lek — och rosorna kommo och gingo på kind, och smältande hviskade sommarsval vind. om älskog, om älskog och smek.

99DÖDSBRÖLLOP.

T\n slog Dig ned så kall, så hård till girigt gästabud och valde Dig uti min gård Din kyska unga brud;

Du såg den kindens ros som brann, såg ögats ljusa glans,

Du slog ett slag, Du bröt en lans, och lätt Du seger vann.

Ditt bröllop stod förutan prakt, förutan sol och sång,

Du brudgum var och bröllopsgäst

på en och samma gång,

där var ej bröllopsfröjd att se,

där var ej fager ståt,

där var blott snyftningar och gråt,

där var blott sorg och ve.

100Du ställde Dig på svartsjuk vakt, där hennes brudsäng stod, dof granrislukt, blek vaxljusprakt var allt hvad du bestod.

Du var så oberörd, så kall, som om Du icke såg, bur ödmjuk hon och lager låg i gyllne lockars svall.

Du krossade det unga hopp, som hennes lif förgyllt,

Du slök den lilla glädje opp,

som hennes hjärta fyllt,

hon led Ditt famntag grymt och hårdt

förutan klagoljud,

fastän att bli Dig trogen brud

var öfvermänskligt svårt.

Du slog Dig ned uti min gård
till girigt gästabud
och valde där med vilja hård
Din kyska unga brud,
hon följde ordlöst, ljuf och blek
från dådens fagra gull
till brudgemak i svartan mull,
till dödens kärlekssmek.

IOIDE BÄGGE RIDDARNE.

T^\är sutto i upplyst och hvalibågad sal två riddare, stolta att skåda, men allt som de drucko ur gyllne pokal, sin värdighet miste de båda; den ene slog näfven i riktsnidadt bord med simpla och högljudda eder, den andre förrådde i sinliga ord de sämsta och råaste seder.

Och drängame sprungo med krus efter krus
af källarens ädlaste viner,
allt värre och värre blef riddames rus,
allt dystrare blef deras miner;
de stampade takten i svartbrun parkett
till obundna, mustiga sånger,
och munskänken fyllde i anletets svett
pokalerna tallösa gånger.

102Och 8lottsherm han ropade högt till sin vän, som stirrade halfslött tillbaka:

»Och dricker i botten med mig Du igen, så får Du min dotter till maka!»

»Herr munskänk, fyll i af det skummande vin, min gäst till behag och till nöje!

Jag svär att jag dricker Dig full som ett svin till narrens och drängames löje.»

Och munskänken slog utaf ädlaste vin till brädden pokalerna fulla, och bredare ständigt blef riddames grin, och ögonen böljade rulla.

»Herr munskänk, herr munskänk, hitåt och fyll på!» så hördes de stamma och hicka,

»fy ha vi väl böljat, så hålla vi på, så länge vi orka att dricka!»

Och munskänken fyllde af drufsaften röd, och riddame drucko för minnen af dobbel och kärlek, af svärdsslag och död och voro snart från sina sinnen.

Allt närmre åt gästen herr riddaren gled:

»Min dotter — jag tror — Du har tappat!» — tills bägge från sätena ramlade ned med tanken tom, sinnet förslappadt.

io3De somnade bägge på genomdränkt golf, med kinder, som flammade röda, men innan i slottstornet klockan slog tolf, så voro de kalla och döda.

De sattes i griften med pomp och med ståt bland multnade förfäders skara; till griftero följdes dock endast de åt af narren och drängame bara.

IQ4MÖRDAREN.

A/f in hembygd är på slätterna * ** i nordankalla land, där smyger jag om nättema omkring med mord och brand, jag banar väg med knogarna igenom furuskogarna, och efter — tätt i hasoma jag följes utaf fasorna.

Jag ligger dold om dagarna i mossors mjuka famn, jag fruktar icke jagarna, de darra för mitt namn, em hösten, sent på kvällarna, då regnet piskar hällarna och stormen sliter skyarna, jag smyger ned till byama,med tigerblick och slukande den kalla dimmans doft, med sammets8prång och hukande mig ned i dyigt stoft; halft krypande, halft gäende, med hjärtat blytungt slående, men tanken klart sig hvälfvande, och utaf grymhet skälfvande.

I sofven tryggt, I rikemän af bygdens stinna nämnd, jag kan ej bli Er like, men jag kan ta’ hämnd, ta’ hämnd! Här ute svepa dimmorna, ur träsken stiga immoma.

Ha! Natten tillhör ufvarna och mördarna och tjufvama!

Och mina näfvar knytande jag spränger Eder mur,

I mörkret hörs ett rytande som af ett såradt djur; — jag skrifver lag om nätterna, när nordan sopar slätterna, och höljd i lumpna trasorna är konung jag af fasorna.

106Det gnisslar vildt i tänderna af raseri och glöd, det skvalar blod om händerna, som göra lif till död; i vällust, grymt sig stegrande, går jag ur striden segrande, med strypande och slitande, med rifvande och bitande.

Jag fruktar icke jagarna, som darra för mitt namn, de söka mig om dagarna, jag bor i nattens famn.

Halft krypande, halft gående, jag kommer sönderslående, och efter tätt i hasoma jag följes utaf fasorna.